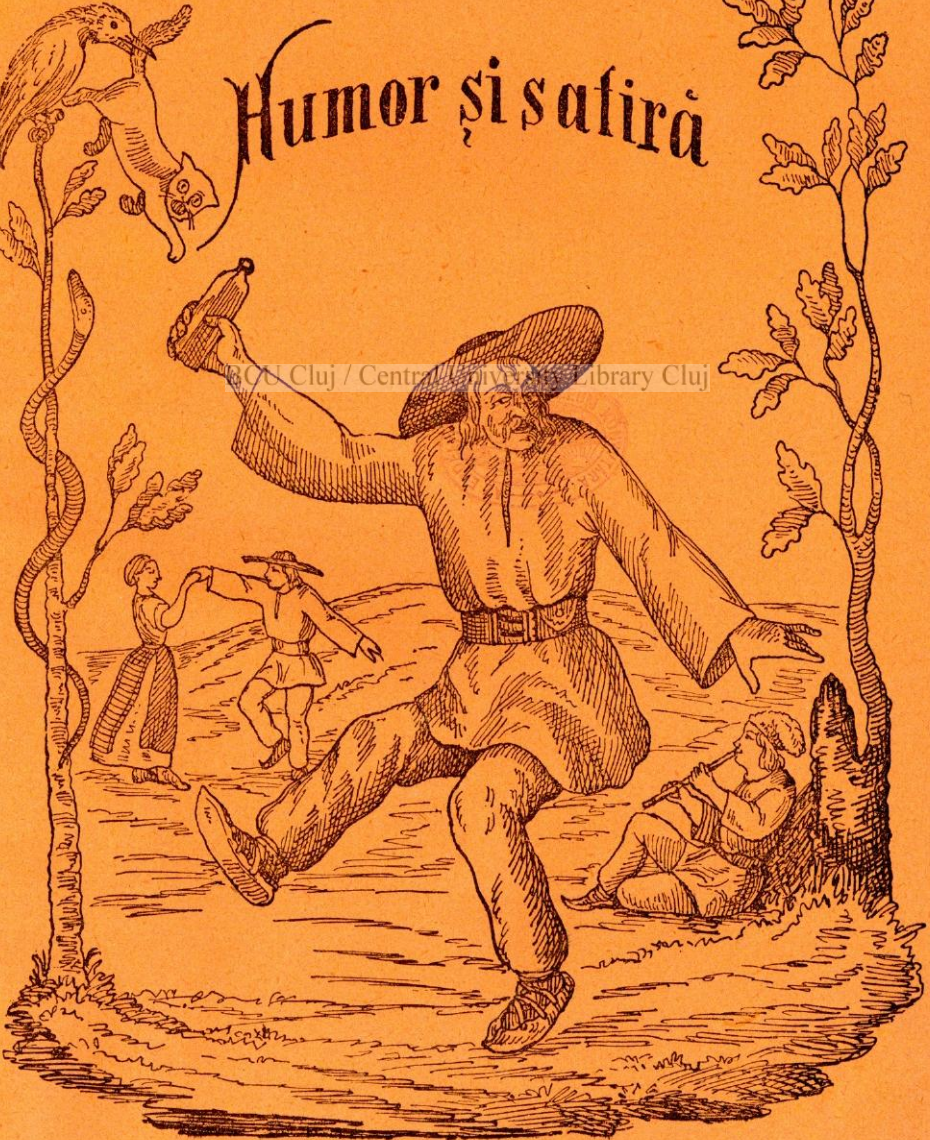

licul

Humor și satiră

CC-0 Cluj / Centrul Național de Cercetare și Bibliotecă Cluj

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiăcărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr. pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscrisele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Anul 1885,

n'ar mai fi fost, se duce și, de sigur, nu mai vine până-când atotputernicii diplomați europeni nu dau de »status quo ante«, după care caută, ca și țiganul după »alba«, care a trecut dealul.

Cu alte cuvinte, pe anul 1885 nu'l mai vedem, și cine crede, că'l va mai vedea, pôte da mâna cu orbul, care aștepta se-și vedă mórtea cu ochii.

Îndată ce orologiul, în 31 Decembre, a bătut 12 óre din nópte, anul 1885 a păpat'o cu băbacul. Unicul cas de revedere cu anul 1885 pôte fi numai acela, dacă marilor diplomați ai Europei, și celorlalți locuitori din balamuc, le-ar succede restituirea lui »status quo ante«.

»Status quo ante«, însemnează pe românește aceea, pe ce ovreul nu dă nimica, ear' diplomația europeană 'și-a dat dracului tótă reputațiunea. În sensul acesta »status quo ante« e un bitóng produs prin încrucișarea darvinică a intereselor austro-maghiare cu interesele rusești în Peninsula Balcanică în ziua unirei Bulgarilor. După unirea

Bulgarilor, „status quo ante“, după care diplomații europeni și sparg capul poporilor balcanice, a devenit aceea ce românul exprimă prin: A trecut baba cu colacii!

În stadiul trecerei babei cu colacii se află anul 1885, dar' durere, că în acel stadiu nu se află și intrigele și nedreptățile, ce în decursul aceluși an s'au țăsut contra diferitelor naționalități ale Ungariei și Transilvaniei, pentru-că, în loc de „csandașul sdruncinării naționalităților“, se putem întâmpina anul nou 1886 jucând: „Hora unirei“!

Durere, naționalitățile Ungariei și Transilvaniei, în ajunul noului an, nu pot juca „hora unirei“, pentru-că, în decursul anului vechiu, s'a jucat prea mult pe spatele lor „bătuta“, și prin urmare au motiv de a se teme de continuarea lui „status quo ante!“

Cu toate acestea eu 'mi formez gratulațiunile mele de anul nou din urări de „status quo ante“. Asta nu din respect cătră anul, de care ne despărțim, și în care un singur muritor a simțit bucuria lui „status quo ante“ — adevărat regele Milan, în momentul, când, după bătălia de la Pirot, și-a schimbat ismenele — ci din respect cătră aceia, cărora me simt dator a le gratula.

Eu urez de anul nou:

Lui Tisza „staus quo ante“ din vremile, în cari proverbul: „Extra Hungariam non est vita, et si est vita, non est ita“ exprima adevărul!

Lui Brătianu „status quo ante“ din timpurile, în cari sângele nu se făcea apă, și chiar vagabundii avéu mai multe drepturi în România, decât Ciurcu și consoți.

Metropolitului Miron „status quo ante“ din vremile Apostolilor, când dignitari de rangul seu n'avéu motiv d'a se rușina, dacă cineva le dicea „tată“!

Metropolitului Vancea „status quo ante“, din timpurile, în cari arhieriei punéu mai mult preț pe împărăția ceriurilor, decât pe arênți mari dela ovrei!

Metropolitului Morar „status quo ante“ din vremile, în cari ierachia bucovineană n'ar fi dat pe „Pumnul“ pentru „Faust“, chiar și când i-ai fi promis pe Göthe pe deasupra, ca fuiorul popii!

Înapoimengătorului Ioan dela Arad „status quo“, înainte de ce a început a se închina lui Tabajdi, Falk, și altor idoli!

Drăguței din Caranșebeș „status quo“ înainte de Guttenberg!

Episcopului Dr. Mihali „status quo ante“ din vremile, în cari cultele și instrucțiunea publică n'avéu lipsă de alți ministrii!

Episcopului Pavel „status quo ante“ în cari regele Midas ori-ce atîngea cu mâna, se se prefăcea în aur, pânea de tóte țilele însă se-i remână tot pâne!

Episcopului Szabó dela Gyerla „status quo ante“ din timpurile, în cari omenimea, desvoltându-se după teoria lui Darwin, n'ajunsesse încă la stadiul măgarului!

Urez: Kulturegyletiștilor „status quo ante“ după care toți locuitorii din balamuc așteapta, ear' Tribuniștilor „status quo ante“ când acțiunile „Institutului Tipografic“ stau al pari, și ei însuși se țineau de confesiunea gr. or.!

Babelor, fetelor bătrâne, călugărilor, celibilor, și tuturor vėduvelor, le urez simplu: „Status quo ante“!

Popii Platoș îi urez „status quo“ înainte de ce Sécelenii 'i-au smuls barba, și mai multor alți popi „status quo“ înainte de ce au întrat în cărciumă pentru-că un ovreu sau altcineva se le dea cu picioru-n grindă!

Urez:

Românilor din Ungaria și Transilvania „status quo ante”, în care executorii de dare neci după nume nu erau cunoscuți și ei, fără impozite în favorul Kulturegyletului dela Cluj, învățau limba maghiară din predilecțiune!

Românilor din Bucovina „status quo ante” în care n'aveu lipsă de alianța cu cei 7. Șvabi, ca se se apere de iepure!

Românilor din țara tocmelilor agricole „status quo”, pe care C. A. Rosetti a voit se li'l dea!

Românilor din Peninsula Balcanică „status quo ante”, pe care Alexandri 'l cântă în poesia sa: „Gintea latină”!

Ear' tuturor Românilor, fără deosebire de status și quo ante, le urez de anul nou 1886, întâiu sănătate, a două simț de unitate națională, și a triia cel puțin 3 fl. sau 7 franci, ca se'și pótă abona:

Calicul.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Anul care se sfârșește
Optuțeci și cinci se numește
Preste optsute și o mie
Calculați pe râmlenie.
El de Venus fu condus
Din resărit spre apus
Și păți ca ori ce nat
Cei de Venus guvernă!
Și păți-vor toți ca el

Cei cu capul ușurel
Ce la Venus se închină
Creștindu-o drept lumină.
E! batăl bruma necaz
Era sē zeuit că ađi
O sē vē dau sāmădaș
După cum stă la răvaș:
În luna lui Januare
Sciți că gerul fū cam mare?

De aceea foarte mulți juni
 Âmblară chiar ca nebuni
 Pân' deteră de căldură

Și de gură!

Acuma? Răvașu-mi ȃice
 Că mulți din ei ar abȃice

De căldură

Și de gură

Că-i cu zgură,

Dar' nu pot că nau nici umbră

Chiar de umblă

La sóre ca muscele

Și ca coccinelele;

Sciți de ce? Êtă vė spun,

Toți sunt rași fără săpun!

In Januariul ce vine

De holtei ér va fi bine

Pân vor ținé balurile . . .

Așa-mi spun revașele

Care-mi sunt depuse mie

Ca simbol de prorocie!

In luna lui Februarie

Fù in Sibiu banchet mare

Precum sciti, firesce-n spe

Căci altcum nu sè putè.

Paremise-n ȃece faur

Se vedea ca un bălaur

Geniul discordiei

Țipând in ghiarële morței

Inse iute i vine, étă

Din Pesta ca o săjėtă

Ajutoriũ și ér reinvie

Geniul de discordie!

In Februariul ce vine

N'am semne c'a fi mai bine!

Mărțișorul cel nėrod

Făcù-n Sibiu un sinod

Și omorî „Viitoriul“

Gătuł p' „Observatoriul“

Și țipă ca șerpũ-n spuze

Că Miron ié frunze-n buze.

Dar' Miron tot a remas,

Spre a Tribunei necaz!

In Mărțișorul ce vine

Miron tot Miron rămâne

Dar' me tem că Tribuna

Preste cap s'a imburda!

„April“ aduse greluși

In capul celor din Cluș

Căt sè vėȃură constrânși

A transporta pentru dênși

Balamucul din Sibiu

Ca se nu stee pustiu!

In Aprilul ce usmėză

S'or umplé și de călbėză!

„Maiu“ luna maialelor

Bucuria fetelor

A fost ăst an căldurósă

Dar' ploioasă.

După ploi-mi rėsărıră

Și in Juniu se ivıră

Bureți și ciuperce multe

Și la vale și la munte
Er' in Clușul cel vestit
O ciupercă s'a ivit
Kulturegylet botezată,
Spun c'ar fi inveninată!

In Iuliu au secerat
Mulți ce n'au fost sēmēnat:
Unii aplause grozave
Căci se trag in patru labe
Și fac o espoșiune
De se duce vestea-n lume.
In Iuliușul ce vine
Êr' facem espoșiune,
Vom espune deficitul,
Interesul și creditul!

In August fu o căldură
De sē topiau dinții-n gură
Și prin proclēta căldură
Erau mulți preste mesură
In orășelul Gherla
Pe vlădica al vedea;
Dar' el nu s'a aretat,
Se temea de deochiat;
In Augustul ce urmēză
Oricine pōte se-l vedă
Căci atunci pentru pārale
S'arēta la mic și mare!

In Septembre fu călduț
Inșē Moldovan Gerguț
S'a pus și s'a dechierat

De romānesc literat;
Dar' Slaviți cu Aurel
Nu-i dau pace chiar de fel
Ci-i stragă neincetat
Că Gerguț e renegat
Ca și Gal și cu Vulcan
Și cu vlădicul Roman!
Oh! și ce bărbat drăguț
Mai e Moldovan Gerguț
Dar' daună de vėzduhul
Ce-l molipsesce cu duhul!

In Octobre cam pe ploi
Am cules strugurii moi
Imitând pe moșul Noe
Ca se uităm de nevoe.
Și din strugurii din vii
Resărit'au, mē! beții
Da beții cristalisate
In orașe și prin sate!

Ce-n Octobre-am apucat
In Noembre am repetat
Incât nu vedeai om tréz
Nici ȃiua pe la amiădi
Și nōptea chiar in culcuș,
Gândēi că ești tot in Cluș!

In Decembre apoi neam pus
Și porcii la fum i-am dus
Dară dracul scie cum
De mai sunt mulți și acum!

Incât pentru viitor,
 Domnilor si Dómnelor!
 Se sciți cà-n anul ce vine
 Va fi-n lume mare bine:
 Monarchii nu s'or certá,
 Armatele s'or luptá
 Cà aia li chiamarea!
 Ministrii s'or cam certá
 Dar' de bir nu vor uitá.
 Vlădicii-or ținé sinóde
 Să imbete pe noróde;
 Protopopii tot țidule
 Vor face pentru pițule,
 Preoții vor boteza
 Cununá și ingropá
 Și — de va veni mandat
 Vor alege deputat.
 Dascálii cei cu bucóvne
 Vor fi peritori de sóme,
 Ba cred cà s'or și rări

Unguresce de n'or sci.
 Procatării tot pricini
 Vor croi printre vecini,
 Inginerii-or măsura
 Sêrbia, Bulgaria,
 Póte chiar și Turcia!
 Medicii vor proroci
 La bolnavi când s'or ivi:
 Cum cà bóla cea din fire
 Nu mai află lecuire,
 Deci nu se vor încercá
 Și pe Rethi al curá.
 Poporul greu muncitor
 Va fi lui Izig dător
 Pentru câte, pentru tóte
 Cà nu și póte face mórte!
 Cum vedeți, anul ce vine
 Apromite destul bine
 Deci: cel vechiú, in vecinicie
 Ducă-se se nu mai vie!

Stan Pătitul.

Acuma's 34 de ani decând Împăratul nostru Francisc Iosif I. a venit de întâia-dată în Transilvania, și în satul nostru a venit întâiul dascăl. Popi aveam atunci doi, dintre carii unul știea scrie numai cu potcôve, celalalt n'avea neci la cisme potcôve și, dacă-i scote-i semnul din carte, nu știea neci pe tipar care evanghelie-i la rînd, ear' numele lui scris de altul, nu'l putea ceti până nu-și băga degetul în cruce, ca Iuda în côsta lui Christos. Alți în-

vęțați nu mai erau în satul nostru decât prescurarița, moșa satului și crâșnicul dela biserica scea unită, care, ca cocoșul când cântă, închidea ochii când sufla în cădelniță, ca ómenii se creadă, că el suflă de rost.

În anul 1852 — ȕiua mi-am uitato — toți locuitorii din sat, chiar și surdul din capul satului auđise, că, ca mâne, vine dascălul, și Nicodin orbul abea aștepta se-l vadă.

ȕiua de mâne vine, și cu ea sosește și dascălul în sat. Dascălul era c'o iapă între picióre, căria-i vedei din față, că nu cunoște ovășul neci după nume. După iapă urma un mânz cu códa 'ntre picióre.

Vestea, că dascălul a întrat în sat s'a lătit d'odată ca fumul purtat de vânt din casă-n casă, și toți locuitorii până la cea mai neputincióșă babă cu copii cu tot au eșit la pórtă, ca se vadă ce nu s'a mai veđut la noi în sat, pe dascălul. *BCU Cluj / Central University Library Cluj*

Dascălul era un om uscăcios și atât de înalt încât, norocul că scările dela șea erau mai scurte decât piciórele lui, pentru-că alcum el trebuia se ajungă mult mai curënd în sat decât iapa, pe care călărea. Îmbrăcat era dascălul binișor. Pe cap avea o pălărie, și prin urmare părul nu-putea ieși prin căciulă. Sub el, pe șea, se vedea un bobou, pe el o cămașă, cióreci albi cu șinor albastru, în picióre cișme, despre cari se povestea, că óre-când ar fi avut și călcăie. Se mai observa subțuóra stângă a dascălului o straiță de pele legată preste umărul drept c'o sfóră, ear' straiță se părea a fi plină cu materie, din care Dumnezeu a făcut lumea.

Judecând după mânzul care urma, cu códa 'ntre picióre după iapă, și care era un căpău, ori-cine ar fi venit la convingerea, că dascălul e totodată vînător. Asta cu atâta mai sigur, cu cât, la spatele învęțătorului, se afla o unealtă

legată de șea, pe care ușor o ai fi putut privi de o pușcă. Acea unealtă necunoscută era însă un parapleu, cel din tâiu, care până atunci a intrat în satul nostru.

Iapa cu dascălul și căpăul au tras la popa cel tinăr în quartir.

Cât a ședut dascălul la popa cât nu, nu știu, știu însă că p'atunci la noi în sat nu era zidire de scólă ca ađi, și într'o ăi ore-care ne-am hotărît cu satul, ca se ținem pe dascălul pe rînd, tocma așa cum ađi încă se ține taorul satului.

Așa s'a întîmplat, că la două trei săptămâni dascălul s'a încuartirat la mine. Eu, se'nțelege, l'am primit cu iapă și căpău cu tot cât se póte de bine și, precum era obiceiul, l'am ținut 24 de ore. Când dascălul a plecat la vecinul din sus, inima i-a rămas la mine, iapa a plecat cu guturar, și căpăul fără de urechia dreaptă. Eu aveam adecă o fată, care a căđut dascălului tronc la inimă, un cal cu guturar, dela care iapa dascălului a luat guturarul împrumut, ș'un căne de curte rėu, care s'a măncat cu căpăul dascălului până-când acesta, fără se mai aștepte după stăpănu-so, a plecat fără de o ureche înainte.

Până unde a ajuns dascălul cu quartirul prin sat la deal ear' nu știu. Dar' iapa lui, ca se scape de guturar, și-a dat pelea în mănile atotbelitorului Hipi, ear' căpăul, fără de a se învrednici din hopșa iepei, a luat lumea-n cap.

Într'o ăi cine vine la mine? — Dascălul! Eu cugetam, că el vine se'mi ceară despăgubire pentru iapă și căpău, dar' el 'mi cere fata!

Când am auđit, că dascălul 'mi cere fata, atât eram de surprins, încât mi se părea că eu sum țiganul, care a furat slănina dela nașu-so, și-n loc se iasă pe ușa tinđii afară, a intrat cu slănina-n spate în casă. Totodată mi s'a urcat

însă mândria în vârful nasului, când cugetam, că eu am se fiu socrul dascălului, primului om după popa-n sat.

Ca se nu cad cu grinda-n casă, am ȃis dascălului, se'mi dea o ȃi de cugetare, și, ca poimâne se vină după răspuns. Asta din cauza pentru-că fata mea, deși era cea mai mare între cei patru ficiori, ce aveam, totuși era atât de mică, încât dacă ar fi voit se sărute pe dascălul, sau ar fi trebuit se se urce p'o scară, sau dascălul se'și părăsească picioarele, și se se apropie de fata mea numai din brău însus.

De sine se'nțelege, că mai întâiu am comunicat voința dascălului cu nevastă-mea, sau, cum o numeau ómenii din sat, cu „vicespanul“. Dar' ce se veȃi, când am spus nevestei mele, că am cerut dela dascălul timp de cugetare d'o ȃi, 'mi ardéu paele pe cap, și n'aveam atâta ochi, câti mi-ar fi scos nevestă-mea! Ce? — 'mi ȃice nevestă-mea — tu ești Stan Patitul! — Tu ești Stan Hăbăucul! — De ce n'ai spus dascălului deloc că'i dai fata? — Nu ști tu că-n sat la noi sânt mai multe fete decât în luna lui Iuliu pu-reci pe câni? — Nu ști tu prostule, că fata noastră, deși e mică și dascălul mare, ómenii cei mici umblă bu bâte mari?!

Eu eram dispărat că n'am promis dascălului fata și, de disperațiune, bucuros mi-ași fi smuls părul din capul nevestei mele, dară-'mi era frică.

Spre norocul meu, a dóua ȃi, vine dascălul și-'mi cere de nou fata. Eu îi ȃic da, și bucuros i-ași fi dat și pe nevestă-mea, ca fuiorul popii, pe deasupra!

Plin de bucurie, spun nevestei mele, că dascălul mi-a cerut din nou fata, și eu am ȃis da! Atunci nevestă-mea ȃice „ba“ și'mi sare cu ghiarăle-n obraz — da tu haba-ucule se dai fata dup'un sărântoc, pe care'l ȃin ómenii pe rînd? — fata mea se plece după ce se va mărita prin sat la cerșit? — asta odată cu capul nu va fi!

Aşa era nevestă-mea! Dacă făceam ceva fără s'o întreb, nu făceam bine, şi, dacă, în conţelegere cu ea, făceam ceva, era rău!

Ce e drept, dascălul nostru, afară de decret şi speranţa, că satul îi va plăti simbria, n'avea atâta avere câtă un şórece dela biserica cea unită din Selişte, sau câtă popa gr. or. din Şaldorf, unde nu s'a pomenit, ca vrun parochian se fi dus cândva o prescură la biserică.

Cu tóte astea, deşi nevestă-mea avea tótă dreptatea se'mi saie-n cap, pentru-că am đis dascălului că-i dau fata, totuşi mi-a succes s'o rad de primadată fără de săpun. Eu am đis adecă nevestei mele: Tu, nu fi próstă! A avea un dascăl de ginere, nu-'i lucru de tóte đilele! Fata noastră nu ştie neci ceti neci scie, şi totuşi, îndată ce se mărită, e „dascălită“! Dascălul, ađi mâne, se face popă, fata noastră se face preoteasă, şi se satureă dobă de prescuri! — Ba se póte întempla, că şi la noi se fac din popi, cari neci nu ştiu bine româneşte, protopopi, ca-n Bucovina, şi fata noastră ajunge protopopeasă, şi aşa mai departe până la archimandrit!

Nevestă-mea, auđând motinele mele — de primadată, decând ne-am luat — mi-a dat drept. Noi ne-am dat fata după dascălul, dascălul la trei ani a murit şi noi, înloc de una, îndată ne-am pomenit cu trei fete, una mai mare, văduvă, şi două mai mici!

După aceea se fi vedut țigani beți şi traiu cu nevestă-mea!

Cocóna Gurădulce.

Cât, că voi nu sărutați șorecii înainte de ce-i prindeți!

Sărutarea a jucat și jocă un însemnat rol în istoria omenească dar', dela sărutarea lui Juda încoci, până la sărutarea lui Popea cu Hannea din sinódele anilor trecuți, nu s'a bucurat de atâta publicitate ca dăunăđi la alegerile parlamentari din Englitera. Cât!

Điarele ne spun adecă, că atât partida lui Salisbury cât și a lui Gladstone, ca se învingă cu mai multă siguritate la alegerile parlamentari din Englitera, au angajat cele mai frumoșe femei, cu îndatorirea de a câștiga voturile alegătorilor prin sărutări. Cu alte cuvinte, și ca se me

esprim în limba statului nostru, sărutarea a ajuns în Engli-
tera la însemnătatea constituțională a unui „Kortes“. Cât!

Nu-i vorbă, și la codificarea contractului dela Berlin, sărutarea a jucat rolul decizător asupra hotărârilor marilor diplomați europeni, ba gurile rele vor se știe, că chiar și Brătianu ar fi căpătat dela o jidancă sărutări pline de motive diplomatice, dar' atâta publicitate nu s'a dat sărutării decând există buze omenești, cărora le place a săruta, că la ultimele alegeri parlamentari din Engli-tera. Cât!

Se dice, că „Korteșii“ ambelor părți beligerante, sau mai bine ȕis, belipupante, au fost atât de frumoși și seducători, încât votisantii se îmbulziau după sărutări fără deosebire de partidă. Cât!

Cu tóte estea, succesul electoral l'a obținut totuși partida lui Salisbury, un eveniment, care nu se póte explica altcum, decât, că Korteșii de sexul frumos ai acestei partide, au adus cele mai multe sărutări pe altarul libertății electorale din Engli-tera. Cât!

Se dice, că ministrupreședintele nostru Tisza, auđind de succesul sărutărilor la alegerile parlamentari din Engli-tera, și-a pus buzele în poziția de a săruta și, de necáz, c'a esoperat în dieta noastră prolongirea mandatului până la 5 ani, în lipsa de păr, a început a-și smulge perii din barbă, și acésta c'o mai mare vehemență decât odinióră Secelenii din barba popei Platoș. Dar', când cugetă omul, câte părcle costă-n Ungaria' alegerile parlamentari, pânăcând ministrul presedinte al Engli-terei 'și câștigă simpatiile majorității prin sărutări femeesti, ușor 'și esplică nécasul lui Tisza. Și când Tisza ar fi cunoscut efectul electoral produs prin sărutări de femei frumoșe, de sigur n'ar fi stăruit la prolongirea mandatului deputaților în Ungaria,

ci din contra l'ar fi scurtat, pentru-că ocasiunea de a săruta cu atâta e mai plăcută, cu cât se repețește mai des. Câț!

Acum, după prolongirea mandatului deputaților dietali dela 3 la 5 ani, introducerea de „Korteși“ din sexul frumos, nu mai are în Ungaria neci un sens, pentru-că, eu nu știu care alegător va aștepta 5 ani, până-când i se dă ocasiunea de a săruta odată pentru binele public al patriei. Câț!

De altă parte Korteșii noștrii avitici, cari până acum au trăit 3 ani din ceea ce, în sudórea feții fondului de dispozițiuni, au câștigat la una alegere, acum, după noua lege vor trebui se se îngrijască, ca se aibă în 5 ani ce mânca. Prin urmare, pentru-ca Korteșii avitici, cari în prima linie reprezintă idea de stat maghiar, se nu ne móră de fóme, la noi neci din acest punct de vedere nu se vor introduce Korteși aparținători sexului frumos, cari produc majoritațile parlamentari prin sărutări, precum s'a întemplat de curënd în Englitera. „Cuod licet Jovi non licet bovi“ sau pe românește: La Englezi timpul, la Maghiari alegerile dietali sânt ban. Câț!

Invențiunea engleză de a forma majorități parlamentari prin sărutări de femei frumoșe, cu timpul, se va lăți în toate părțile Europei constituționale. Asta cu atâta mai sigur, cu cât toți cei ce mai cred în constituțiunile europene sânt boi, ear' istoria ne spune, că însuși Jupiter, ca se capete dela madama Europa o sărutare, a trebuit se se prefacă în bou. Dar' mai curënd ca ori-unde sărutările parlamentari engleze se vor împatria în România, unde există un partid parlamentar al junimiștilor, cari, pentru o sărutare mustósă, bucuros jertfesc Dobrogea cu calea ferată cumperată dela Englezi cu tot. Câț!

Ba eu me tem, că sistemul englez de a forma majorități parlamentari prin sărutatul femeilor va câștiga teren și în biserica noastră constituțională gr. or. din Ungaria și Transilvania. E cunoscut, că sfinții noștri părinți sinodali dela presidiu până jos la cel mai negru notar sinodal, sărută bucuros. Apoi cocóna Sfecla, cât a auđit ce rol a jucat sărutarea la alegerile parlamentari din Englitera, mi-a spus, că ea, la alegerile viitoare sinodali archidiecesane gr. or. va lua parte activă și va împărți sărutări pentru partida Pițigoilor, sau cum se mai numesc acum a Tribuniștilor. Cât!

Ce succes vor avea sărutările cocónei Sfecla pentru partida Pițigoilor sau a Tribuniștilor nu știu. Întru atâta sum însă sigură, că acel alegător, pe care cocóna Sfecla, pentru-ca se-i câștige votul, 'l va săruta, înainte de ce-și va da votul, va trebui să bea o porție de rachiu, ca se nu i se plece de sărutare. Cât!

Firește, frații din Piscul Târnavelor, când vor vedea, că noi greco-orientalii, folosindu-ne de constituțiunea bisericăscă, mai căpetăm și sărutări, vor face bele la gură, dar' ce-o se le faci, bale face omul și de absolutism, dar' când i se dă ocasiunea de a sărută, închide ochii, ca se nu'l vadă nime, și nu'și mai sparge capul după constituțiune!
Mițuluc!

Scânteii și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

Din vestitele libertăți ale Ungariei a mai rămas, poporilor dreptul de nemărginită folosire a celor patru anotimpuri!

* * *

Decând Trefort conduce-n Ungaria instrucțiunea publică, științele și artele înfloresc pe unde n'ai fi visat. Așa cunosc eu învățători gr. or. și gr. cat. cari, în arta de a trăi fără nici un venit, au duso atât departe, încât morțea însuși s'a pus pe gânduri!

* * *

Dacă-i adevărat, că, în comitatul Torontalului, trăește un magnat atât de bogat, încât Rothschild n'are atâta cruceri în averea sa câți acesta păduchi, atunci mult me

mir, cum neci unul din statele balcanice n'a încercat a contracta dela acel magnat un împrumut de stat!

* * *

Un trist semn al decădinței timpului e, când subiecte neînsemnate se cred a juca un însemnat rol prin aceea, că preferă a se închina unui polip al lui Slavici, decât memorii Marelui Andreiu, la a cărui umbră au crescut, asemenea ciupercilor, la umbra de stejar!

* * *

Femeilor, cărora le place a vorbi mult, e consult se le astupi pupăza, și, dacă sînt frumoșe, aceasta se săvîrșește mai potrivit cu propria ta pupăză!

* * *

Dacă-i adevărat ce a țis marele diplomat Talleyrand că omul a primit darul vorbirii, ca se-și pótă ascunde cugetările, atunci eu nu înțeleg cum o mulțime de ómeni au putut primi acel dar, pentru ei cu totul superfluu!

* * *

Singur doi ómeni nu vréu se recunóscă, că lumea aceasta e vales plângerilor, și din aceștea unul n'a fost încă pe lume, al doilea are se vie!

* * *

Tribuna, sau organul lui: »Laudă-te gură, că iată pumnul«, adeseori s'a îngânfat a afirma, că pórta națiunea româna de frâu, ca se nu facă lucruri nechibzuite, pănăcând pe bieții »Tribuniști« îi călărește Bechnitz, un individ, care, în vieța lui n'a avut alt frâu în mână, decât brăcinarul dela ismene!

Din afuriseniile lui Radu Ciubuc.

Medicii se-ți țină sfat lângă pat și, după ce-ți vor afla leacul mântuirii, popa se-ți cânte: Vecinica lui pomenire!

* * *

Ca pe capra la târg, așa se te ducă, când te vei însura, la biserică, și, când popa-ți va cânta: „Isaia tăntu-ește“, se te întorci sfredel, ca volbura, pe la icône!

* * *

De cârnați umpluți cu făină de ferestreu se ai parte la Crăciun și, când vei scóte carnea din rãcile de Bobotează, se te pomenesti cu urzituri de opincă-n furcuță.

* * *

Băgău se și se facă nafura-n gură, și dracul se aștepte după sufletul teu, ca lupul, iarna, după hoit!

Jurământul în proces de despărțanie.

Protopopul: Poți jura pe cele ce ai spus la protocol?

Țăranul: Pot, domnule protopop!

Protopopul: Bine! — Ți după nime din cuvânt în cuvânt — (cătră notarul) — scrie domnule notar.

Țăranul: Scrie domnule notar!

Protopopul: Ține-ți tu gura mă!

Țăranul: Ține-ți tu gura mă!

Protopopul: Mă, tu ești un prost!

Țăranul: Me, tu ești un prost!

Protopopul: Da tăcuta-î odată dobitocule!

Țăranul: Da tăcuta-î odată dobitocule!

Protopopul: Un prost ș'un măgar ve-î rămânea în vecii vecilor!

Țăranul: Un prost ș'un măgar ve-î rămânea în vecii vecilor!

Protopopul: Amin!

Țăranul: Amin!

Urmare naturală!

Tata: Știe-te păcatele Niculiță — tu de câte-ori te bagi de Crăciun la feciori vi beat acasă!

Niculiță: De, așa-i, dar' eu, ași voi se te vęd pe dumnia-ta, când ai fi beat atâta, cât am beat eu!

Cultură din pensionat.

— Ce ai făcut Florico? — Ți-am Țis se'mi ferbi
ouăle moi, ca se pot întinge, și ele's tari ca tunul!

— Ce spai Ioniță? — Nu s'au muiat încă? — Te
asigur dragă, că o oră întreagă le-am fert, numai ca se
ți le fac după plăcere!

Cătră publicul românesc de pe Pământ din Ceriu și Iad: În Calicul se publică numai lucrări originale. Corespondințele adevărate se îmbracă „gratis” în vestimente humoristico-satirice. Lucrările corespondenților se onorează cu 2 cruceri de șirul tipărit. Pentru caricaturi din viața poporului nostru, desemnate simplu cu ceruza, plătim 1 fl. de exemplar.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Spre orientare.

Numărul de față al Calicului s'a espedat nunumai vechilor abonați, deși nu și-au reînnoit încă abonamentul, dar și altor p. t. Domni, ca număr de probă. Rogăm pe toți cei-ce nu doresc a se număra între abonații noștri, sau a ne retrimite primul număr, sau a ne avisa prin o corespondință postală, ca se le sistăm espedarea.

Administrațiunea Calicului.

Calendarul Calicului

pe anul 1886, unicul calendar românesc humoristic și satiric cu 24 ilustrațiuni, eșind de sub tipar și bagă mâna în punga publicului, ca se scôtă 36 cr. pentru tipograf, culegător etc.

În calendarul Calicului affi tot ce-i în alte calendare, dar' în neci un calendar nu affi ce-i în calendarul Calicului.

Cine vrea se rîdă de câte-ori deschide calendarul, cumpere'si calendarul Calicului cu 36 cr. sau 1 franc.

Colectanților de cel puțin 10 abonenți, și celor ce primesc calendarul Calicului spre vîndare, le dăm dela fiecare exemplar un câștig de 10 cruceri.

Cine colectează 30 abonenți primește 3 fl. sau țiarul Calicul pe întreg anul 1886.

Din câștigul oferit subtragem postportul.

Abonenții Calicului primesc calendarul cu 36 cr. franco.

A se adresa la Sibiiu :

Administrațiunea Calicului.